

det den fuldstændigste Tausshed. Om jeg altsaa end havde samme Mening som det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), kunde jeg dog godt stemme for det Forslag, der er stillet under Nr. 4; thi det afgjør aldeles ikke Spørgsmaalet. Bragte Regjeringen derfor i Anvendelse en Bestemmelse om, at den forlovs kunde tage af Kongerigets særlige Indtagter til disse saakaldte fælles Udgifter, forsaavidt de ikke bevilgedes, maatte jeg troe, naar jeg havde den Mening, som det ærede Medlem har, at Regjeringen forsynede sig mod Grundloven, og at jeg da kunde forbeholde mig at gjøre min Ret gjældende. Der afgjøres altsaa, ved at vedtage Forslaget under Nr. 4, aldeles Intet om Stridsspørgsmaalet; man kan have den ene og den anden Mening og dog stemme for det under Nr. 4 stillede Endringsforslag; man forbeholder sig derved med Hensyn til Fremtiden fuld Handlefrihed og kan gjøre Ansvar gjældende, dersom man finder Anledning dertil. Derfor mener jeg, at de, der slutte sig til det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds, maae stemme for Forslaget under Nr. 4; thi det indrømmer paa den ene Side ikke Noget, og paa den anden Side have de derved fuldkommen Frihed med Hensyn til Fremtiden; derimod har det den Fordeel, at de, derved ikke fremkalde en Conflict med Regjeringen i dette Øieblik, derimod gjøre de det derved ikke nødvendigt allerede paa dette Trin af Sagen at stride til de Forsanstaltninger, som vilde være en Følge af en saadan Conflict, derimod forbeholde de dem derved at komme ind paa Forsatningens Realitet, derimod gjøre de derved Forsøg paa, om vi dog ikke kunne komme til et Resultat derved, at de modstridende Anskuelser komme hverandre imøde, saa at man maaskee kunde enes om Noget, der, om det end ikke er det Bedste, dog er Noget, som Landet kan være tjent med. Lader os ikke opgive Haabet om, at de modstridende Anskuelser virkelig vilde arbejde paa, under de nærværende Forhold at komme hverandre imøde, saa at man vil finde en Løsning, som man kan gaåe ind paa og som man kunde forsvare at give sin Stemme, men alt dette afføres ved at stemme paa noget Andet end § 4. Ved dette Spørgsmaal kastes

vi hovedsagds ind i en Conflict uden at kunne overse, hvad Følgen deraf vil blive. Jeg troer ikke dem, der sige, at Alt da vil ligge lyst og klart; de vide ikke, og Ingen veed, hvad Følgen vil blive, hvis vi allerede paa dette Trin af Sagen kaste os ind i en Conflict. Jeg troer derfor, at dette er en Løsning, hvorved Enhver kan forbeholde sig sin Anskuelse. Lader os komme til at behandle Realiteten af Forsatningen, og jeg vil haabe, at vi da vilde stræbe at komme hverandre imøde.

Suel: Det gjør mig ondt, at jeg aldeles ikke kan dele den Anskuelse, som af den ærede sidste Taler er fremsført med Hensyn til det under Nr. 4 foreliggende Endringsforslag. Det forekommer mig, at hvis vi vedtog dette, vilde vi indgaae paa en slet Vaabenstilstand, der accurat vilde være ligesaa god som et tabt Slag. Det er nemlig ganske klart, at naar den ærede Finantsminister erklærer, hvad han jo gjør, at han i den bestaaende Lovgivning har fuldgjældig Hjemmel til at tage Kongerigets Tilskud, som hidtil, og Rigsdagen ikke ved en Afstemning erklærer sig for det Modsatte, vil han under en eventuel Rigsretsaction, der vel ikke vilde udeblive, have den Fordeel at kunne sige: Jeg har udtrykkelig i Thinget erklæret, at jeg var besejret til at tage disse Penge, og Rigsdagen har ikke udtalt sig derimod; thi at eet, to eller tre Medlemmer udtale en modsat Anskuelse har aldeles Intet at betyde, saalange der ikke foreligger en Rigsdagsbeslutning. Jeg troer altsaa at maatte fravaare at gaåe den af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) nu antydede Vej, thi det er en meget daarlig Udvej. Jeg ønsker ligesaa oprigtig som det ærede Medlem, at det maa lykkes at komme til Enighed og at bringe de modsatte Anskuelser i Samklang med hinanden, men jeg kan ikke skjønne rettere, end at man ved at stemme for det under Nr. 2 foreliggende Forslag aldeles ikke benægter eller indlader sig paa Spørgsmaalet om Rigsraadets Competence i Lovgivningsfager. Vi sige kun, at vi vilde hævde Rigsdagens Bevillingsmyndighed, og mine Herrer! dette vil være overordentlig vigtigt ikke alene, naar man seer hen til de nærværende Forhold, men ogsaa naar man seer hen